

Viuere amb actitud contemplativa

Hem de ser molt conscients de la densitat de la nostra vida de cada dia, saber traspasar el que és més anecdòtic, superficial, i buscar el sentit que hi ha al darrere de tot el que vivim. Les persones, els esdeveniments, la família, el treball, les relacions, tota la realitat de cada dia formen el teixit de la nostra vida i l'actitud amb la que ho vivim – positiva, pacificadora, acollidora, compromesa– és el que li dóna sentit i hi aporta harmonia i pau.

Moltes estructures trontollen i moltes coses han de canviar en la societat, en l'Església, però les coses no canvien soles, les canviem les persones. Som nosaltres els qui hem de fer canviar les coses. I això no vol dir únicament fer moltes reunions, buscar noves estratègies, tenir molta activitat, sinó ser molt responsables i creatius en la nostra tasca i donar sentit a tot el que fem, per insignificant que sigui.

Ens cal viure des del nostre centre, des del lloc on som nosaltres mateixos, des del nostre desig profund,

des d'on «l'Esperit s'uneix al nostre esperit». És des d'aquí on tenim una mirada contemplativa dels esdeveniments, i de la pròpia vida. L'acció sempre segueix a la contemplació, i el que hem experimentat interiorment ens ajuda a integrar el quotidià, ens fa interpretar la vida des de les arrels més profundes, a descobrir els enigmes de la nostra condició humana.

En la mida que anem descobrint el Misteri de Déu com a Bona Notícia per a tota la humanitat comprenem que la Vida és més gran que la nostra rutina de cada dia i que és possible viure amb un horitzó obert i esperançat.

Cal "escoltar" per sentir la crida que Déu ha posat al fons de totes les consciències i descobrir-hi el desig de bé, amor, justícia. Cal no tenir por d'entrar confiadament dins nostre, perquè és on trobem Déu que camina amb nosaltres.

CATALINA TERRATS

RECORDANT LA SORTIDA PASQUAL

Aquest any la nostra sortida pasqual ens va portar cap a la capital històrica del Berguedà, la vila de Bagà, fent un recorregut pel seu magnífic nucli antic de caire medieval, acompanyats per un guia del poble, un noi jove que amb entusiasme ens n'explicava la història i ens feia descobrir els seus preciosos racons. Vàrem visitar també l'església de Sant Esteve, del segle XIV, de planta romànica, molt ben restaurada, que amb molta calidesa ens mostrà el mossèn del poble.

Després del dinar i d'una distesa sobretaula, tot i la pluja que anava caient, ens encaminàrem al santuari de Santa Maria de Falgars, lloc de peregrinatge i devoció, on es venera la imatge de la Verge, apareguda entre falgueres, segons diu la tradició. D'aquí li ve el nom.

Aquestes sortides, a més de la contemplació de la natura i l'art de les nostres esglésies romàniques, on es respira el caliu de generacions que hi ha pregat, són una bona ocasió per a la convivència entre les persones de la comunitat que ens coneixem des de fa anys i les que s'han anat afegint. Tots junts varem compartir joiosament la vivència de la Pasqua.

JOSEFINA BASSETS

TORNANT DE GANHA

Fa uns mesos Esteve Pedrals, voluntari d'Assís, ens va parlar del servei voluntari que es proposava fer el mes de juliol a Ganha, aprofitant les seves vacances.

El vàrem convidar a exposar el seu projecte a la comunitat i ho féu durant l'Eucaristia del dia de Sant Pere. La col·lecta que acostumem a fer en aquesta festivitat va anar destinada a ajudar el seu projecte.

De tornada, ens ha explicat el seu treball: els matins organitzava activitats esportives i tallers formatius per als nens i nenes de l'escola local i a les tardes col·laborava en l'orfenat Mama Viak dirigit per una dona "gran" en tots sentits, que acull, dona sostre i menjar a una colla de nens i nenes. «El més important de la meua col·laboració, ens va dir, ha estat ser company d'aquests nens que demanen tota l'atenció, les rialles i l'afecte que un es pot imaginar.»

«Durant aquest temps, ens ha comentat, he viscut amb una mínima expressió dels recursos, de les "coses " que utilitzo al nostre país i no he trobat a faltar res.»

Treballar, conversar, riure, donar idees des de la humilitat i el respecte fa possible que tornis carregat de tota l'energia vital que proporcionen unes setmanes de treball enmig d'aquests nens i nenes.

L'Esteve ens ha obsequiat amb un àlbum de fotografies del centre on va treballar, que trobareu a la sala del costat de l'església. Una d'elles mostra unes olles a terra: és la cuina. Això ens fa veure la seva pobresa i falta de mitjans. Per tant, el donatiu que li hem lliurat ja té destinació: una nova cuina. Els nostres diners allà tenen molt de valor.

Segur que des de Ganha celebren aquesta ajuda i l'agraeixen a tots els qui hi han col·laborat.

JOSEFINA BASSETS

JOAN ESTRUCH

El dia 21 del propassat mes de setembre, va ser presentat el llibre *Fills del Concili*. Com van explicar els propis autors, els sociòlegs i amics nostres, Joan Estruch i Clara Fons, volien amb aquesta iniciativa donar a conèixer i, fins a cert punt homenatjar, uns preveres que han exercit amb zel el seu ministeri en la línia marcada pel Vaticà II, lliurats a Déu, a la nostra l'Església i al poble.

Pel que fa al mètode de les entrevistes, els nostres amics van acordar mantenir l'anonimat dels preveres consultats i van fer possible que aquests s'expressessin de manera vivencial.

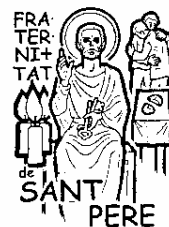
El que es constata és que aquests germans han sofert molt per causes diverses: del Concili Vaticà II, la seva gran il·lusió, n'esperaven millors resultats que els que va donar en realitat. Van viure la pena dels capellans que abandonaven el ministeri. S'han sentit sols, sobretot en relació amb el seu bisbe. No hauria, doncs, de sorprendre el to crític i la càrrega de negativitat que manifesten alguns d'ells.

Alhora, però, com evidencien els entrevistadors, es mostren plens d'humanitat i n'han donat proves; decidits i lliures per restar fidels a la seva opció presbiteral dins l'Església de Jesús i al servei del poble.

Es pot o no es pot estar d'acord amb els continguts. Però cal valorar la llibertat d'expressió en els àmbits eclesial i social, i també donar a conèixer uns preveres que, malgrat les limitacions, els errors i el dolor amb què han viscut, causen un gran respecte: han treballat per estendre el Regne de Jesús i confessen no sentir-se amargats, ni frustrats, i no han perdut la pau. A vosaltres, amics, Clara i Joan: moltes gràcies!

MARIA-LURDES SOLÉ

Des de la Fraternitat

Trobada 23 i 24 de juliol a Rubí

Aquest any esperàvem amb molta il·lusió aquesta trobada, feia molt de temps que no passàvem un cap de setmana tots junts. La dinàmica d'aquest curs ha estat diferent d'altres i, encara que ha resultat una experiència molt positiva i pràctica trobar-nos un sol dia i al monestir, ens mancava estar un temps més llarg tots junts per compartir, reflexionar i pregar contemplativament. El lloc escollit va ser la Casa d'Espiritualitat de la Sagrada Família de Rubí.

El fil conductor d'aquesta trobada va ser reflexionar sobre la pròpia Fraternitat, avaluar el camí fet fins ara, en quin punt ens trobem i com desitgem continuar. Ens formulàrem unes qüestions que cadascú va reflexionar privadament i que després va compartir. Totes les aportacions van fer-se amb molta profunditat i sinceritat, tant, que n'ha sortit un recull de més quatre pàgines amb matèria per treballar aquest proper curs que ara esperem començar impacientment.

Que l'atractiu que sentim pel carisma benedictí, que ens és transmès per les monges del monestir que tant testimonien una forma de vida emanada de la Regla de sant Benet i que ha captivat la nostra vida de laics fins a desitjar, tot mantenint-nos en la nostra condició, poder viure segons l'esperit de la regla benedictina, en la voluntat d'una més gran adhesió al Crist (*Pautes de vida* de la Fraternitat Laica de Sant Pere de les Puel·les, p. 8).

CARME VILLARROYA

Des d'Assís

TEMPS DE CRISI

El Centre d'Acollida Assís, tan estimat per la nostra comunitat, ens ha comentat que la situació econòmica actual també els afecta. Hi ha un major nombre de persones que hi acudeixen cada dia, al voltant de 130. Els donatius que reben de particulars i institucions, molt importants per al seu sosteniment, són més petits i les perspectives de comptar amb les mateixes quantitats de producte que dona el Banc d'Aliments tampoc no és gaire esperançadora. Rebaixar les despeses en determinats productes i aliments pot ajudar a anivellar una mica el pressupost. Per aquest motiu us convidem a contribuir al "rebot d'Assís" amb la nostra solidaritat. Les necessitats urgents que tenen són:

CAFÈ, SUCRE, CONFITURES, MARGARINA, FORMATGETS
RASPALLS DE DENTS, XAMPÚ
SABATES D'HOME, SACS DE DORMIR (primera o segona mà)

Podeu fer arribar aquests productes directament a Assís o a la porteria del monestir. Moltes gràcies.

QUIN DÉU, QUINA RELIGIÓ?

[...] De què estem parlant quan parlem de Déu i de religió? Déu sí, però quin Déu? La religió sí, però quina mena de religió? Jo tinc un poema que retruca amistosament la mare Teresa d'Àvila que té aquella famosa dècima: «Sólo Dios basta». Li dic a la santa:

Sólo Dios basta, Teresa
siempre que sea aquel Dios,
que es Él y todos y todo
en comunión.

Una autèntica vivència de Déu, una religió autèntica, ha d'ésser macroecumènica, plural, holística. Sempre en procés de trobada, oberta al misteri i de peus i de cor a terra fent camí amb tota la fillerada de Déu. El veritable Déu “serveix”, perquè és amor. Una religió que no serveix per servir, no serveix per res, deia aquell valent bisbe francès. La religió ha de ser una vivència de convivència fraterna i sororal, de complicitat humana en totes les causes d'aquesta única gran família que és la Humanitat.

Quan es repeteixen aquests cataclismes que estem vivim arreu del Món i que la ciència i la tècnica no poden aturar, esclata sempre, escandalitzada, la pregunta: «I Déu, què hi fa?». Una pregunta comprensible, però que nosaltres, que tenim fe en el Déu vivent que és amor, hauríem de respondre amb una altre pregunta: «I nosaltres, que hi fem?».

I aquesta pregunta us deixo i em deixo al cor, per tal de continuar units en la trobada diària de la nostra solidaritat i de la nostra tendresa humana. Quin Déu anuncio jo? Quina religió és la meva?. No sols “a la tarda de la vida”, sinó a tots els capvespres, a casa, al treball, a la comunitat, en l'acolliment als altres i a les altres, som jutjats per l'amor en qui creiem, per l'amor que donem.

.. I seguim fent via amb la més ineludicable esperança, Parlant en cristià, on és la por, on el defalliment, si creiem que “tot és Gràcia”, que tot és Pasqua?

PERE CASALDÀLIGA, amb parkinson i tot
extret del butlletí *Araguaia amb el bisbe Casaldàliga* (juny 2011)

“ESTEM INDIGNATS!”, “INDIGNEU-VOS!”

És el que anem escoltant per tot el país, a les places i als carrers.

Sí, cal indignar-se davant la injustícia dels poderosos.

Cal indignar-se davant l’atur i la manca de treball.

Cal indignar-se quan els rics són cada vegada més rics,
i els pobres cada vegada més pobres.

Cal indignar-se quan es violen els Drets Humans fonamentals.

Cal indignar-se per la discriminació racial, cultural, religiosa...

Cal indignar-se davant el frau, la mentida i la corrupció.

Cal indignar-se davant la destrucció del planeta.

Cal indignar-se davant l’abús d’un govern.

Cal indignar-se quan es fa la guerra en nom de la pau.

Cal indignar-se quan es mata en nom de Déu.

Cal indignar-se quan es destrueix el patrimoni cultural de la humanitat.

Cal indignar-se quan es deshumanitza la humanitat.

Cal indignar-se quan s’impedeix la cultura d’un poble.

Cal indignar-se quan s’impedeix viure en plenitud humana.

Cal indignar-se quan no s’és lliure per estimar.

Cal indignar-se quan s’ofega el dret a la llibertat.

Cal indignar-se quan es tracta la persona menys bé que a un animal,

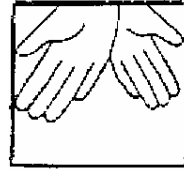
una planta, una muntanya o un riu.

Cal indignar-se quan es nega el valor absolut de la Consciència,
darrera paraula del creador en l’home

Cal indignar-se... per moltes coses més...

Font: butlletí *Angogerma*

Stéphane Hessel, ha publicat després del "Indigneu-vos, un nou llibre" "Comprometeu-vos". La indignació és necessària, però esdevindrà inútil, si a continuació, no es fan propostes creatives, propostes que apuntin ben alt, que no es quedin només en una simple reforma.

El millor dia... avui!

No existeix un millor dia que el d'avui. La suma de molts ahirs formen el meu passat. El meu passat és ple de records alegres... tristos ...

Alguns els tinc fotografiats i ara els tinc en cartolines on em veig petita, on els meus pares em miren somrients casats de nou, on la meva ciutat sembla una altra.

Potser ahir va ser un dia feliç ... però no puc avançar mirant constantment enrere, tinc el perill de no veure les cares dels qui caminen al meu costat.

Pot ser que demà sigui un dia encara més bonic ... però no puc avançar mirant només l'horitzó, tinc el perill de no veure el paisatge que se m'ofereix al meu voltant.

Per tot això jo prefereixo el dia d'avui. M'agrada trepitjar-lo amb força, gaudir del seu sol o tremolar amb el seu fred, sentir com cada instant em diu: ara!

Sé que és molt breu, que aviat passarà, que no el podré modificar més tard, ni passar-lo en net. Com tampoc no puc planificar massa el dia de demà: és un lloc que encara no existeix.

Ahir vaig ser. Demà seré. Avui sóc.

Per això:

Avui et dic que t'estimo

Avui t'escolto

Avui et demano disculpes pels meus errors

Avui t'ajudo

Avui comparteixo el que tinc

Avui em separo de tu sense guardar-me cap paraula per demà.

Perquè avui respiro, veig, escolto, pateixo, oloro, treballo, toco, ric, estimo...

Avui ...

Avui sóc viva!

ELSA BORNEMANN